

MEYER KRISZTINA
Tengerparti idill

szótlanak a kavicsok
mondod
kilyuggatják a láthatárt
a homokdűnék vérlefolyók
mondod
szétsimítom tenyered kagylóhéját
kisebesedik
az idő
mondom
fénynyilamlás
mondom
– én ezt nem értem –
lassan
öltődik visszafelé percbe a perc

Anti-Seherezádé

Nem mesélek. Uram.

Holdverte, opálos az éj, csonkán vakul rám a sötét,
csillag sehol, rőt lepedők parázslanak;
hófehér állatokat (tiszták, mint a szemenszedett búza) visznek mézszárszékre így.
Hát lehet így mesélni, uram?

Nem féltem tőled. Ósanyáim mételyezték méhem, átkuk vetett lobot bennem,
ki az erősebb? Csak kíváncsi voltam.
Te voltál, amikor leöltél s most
én lettem azzá, uram.

Ízleld ölem nedvét, édes, ártatlan, ifjú-piros.
Én nem akartam győzni, halál a szerelem.
A fájdalom meg csíráatlan, a semmi hordozója.
Kiölted belőlem az életöszönt, uram.

Zubogva már kiomlott belőlem a mindenség (ó, édes éj),
s most sápadó holdarcom fordítom feléd.
Vedd fejem, hadd haljak meg ál-szüzen,
csapj le a bárddal. Sújts, uram.